

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' εικοστόν μετρούντες χρόνον
εδραεύομεν σ' την γην των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' εηκαόσα,
όλο για την Άνθρωποι θα περνοδίν' ή γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ' εύθειας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο— ο κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τὰ ζέγα όμως μέρη— δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γ' ωσιν φέρομεν παντός ευμούσου ταλεπ' η,
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» ανέλιπ' η
μέ την ανέλιγον τιμήν. κι' όποιος απ' έξω θέλει
δέν θά πληρώση δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.

Εικοσιέξ του Νοεμβρίου
κι' δ' ολονυκτία Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' όγδοήντα κι' έκατόν όκτώ,
μήνυμα τής Κρήτης έρχεται ροικτό.

Έκτίμησις των Προστατών στο κράτος των Άνορθωτών.

Είπαν σ' τον Βασιλέα μας Προστάται μας ψηλο
πώς σήμερα κι' εκείνοι μας έκτιμούν πολύ
για την Άνθρωποι μας και την μεταβολή.

Ρωμ' η μου μιγοχάρτη,
Ρωμ' η μου παπαδέλα,
έκτιμ' ησις τοιαύτη
δέν είναι παίζε γέλα.

Ξάπλωνε την άριδα,
παίζε την κλαπαδ' ηρα,
κι' έχεις και συ πατρίδα
έκτιμωμένη τώρα.

Οι προσφιλείς Προστάται δέν παύουν όλοένα
να λένε, να φροντίζουν, και να 'ρωτούν για σένα.
Λαός ύπερψύστε, Βουλή και Κυβερνήται,
κι' ή ν' ην μεταβολή μας σπουδαίος έκτιμείται.
Για' μ' ης τρανοί προστάται καλά δυσσοδομούν...
πρώτα μ' ης 'συμπαιθούσαν, τώρα μ' ης έκτιμούν.

Χαφιέδες πατριώται και γέροι συνωμόται.

Μέσα σ' α' ύτην την πάλην
συναμοσιαι πάλην
σαν κι' άλλοι 'έξυφαινοται.

Και, νέοι συνωμόται
και θελλών ίπποται
και σ' ημερ' αναφαινοται.

'Στους χρόνους τους αλκίμοις
άνορθωθέντος κράτους,
πού κόσμος τό προσείχε.

Με τους διαθεσίμοις
και με τους άποστράτους
κακή δουλειά μ' ης τρέχει.

'Ενώ τό π' αν ύπνώττει,
μ' ης σ' ης νυκτός τα σκότη
φαντάσματα γυρίζουν.

Κι' αφ' ης έδω κι' έκει
Χαφιέδες μυστικοί
συμβολικώς σφριζούν.

'Ανόνομοι Χαφιέδες
μπάινουν σε καρενέδες,
κι' άλλοι και τρις άλλοι σου.

Μπαίνουν σε Βουλευτήρια,
μ' ης και σ' άροθευτήρια,
και κίδουν την χολ' η σου.

Σ' ἀκούω πῶς μίλησ,
σὲ βλέπω πῶς γέλας
ἢ μόνος ἢ μὲ φίλους.

Ἐπιτηρεῖν καὶ ὄμμα
καὶ στάσει σου καὶ σχῆμα,
καὶ μορφασμοὺς ποικίλους.

Π.— Τί λές, βρέ Φασουλή;
Φ.— Ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι!

Ἀπὸ παντοῦ προβάλλει
Χαριέδων συντροφία,
κ' ἡ μηχανοραφία
πέρνει καὶ δίνει πάλι.

Βομβεὶ Χαριέδων σμήνος,
Χαφρὸς αὐτὸς κ' ἔκτελος,
παντοῦ Χαριέδων ῥόλος,
παντοῦ πλεκτάνη, δόλος.

Αὐτόν, ποῦ σὲ κυττάξει,
αὐτόν, ποῦ σ' ἐξτάζει
μὲ μάτμα σὴν γαρίδα.

Ἐσὺ δὲν τὸν γνωρίζεις,
κ' ἐν τούτοις τουρτουρίζεις
καὶ θγάξεις ἀγουρίδα.

Μία σκιά φρικώδης σὲ παρακολουθεῖ,
κ' ἀκούετ' ἕνας κρότος
μὲς σπῆς νικτὸς τὸ σκότος,
καὶ βλέπεις ν' ἀκονᾶται συνομοτῶν σπαθί.

Βλέπω μηχανορραφίους
κατακουκουλωμένους,
καὶ περιπλανωμένους
εἰς Ἀρμοδιῶν τάφους.

Π.— Κι' ἐμένα, Φασουλή,
σκιά μ' ἐπαπειλεῖ,
καὶ βλέπω ἔμπρός μου πλῆθος συνομοτῶν δραμαίων,
καὶ σκέπτομαι μὲ φρίκην νύκτας Βαρβολομαίων.

Δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω, ποῦ τώρα νὰ χωθῶ,
κ' ἀπὸ Χαριέδων πλῆθη ν' ἀπειλευθερωθῶ.

Σκιαὶ μὲ κυνηγοῦν
καὶ πίσω καὶ ἔμπροστά μου,
τὰ μέλη μου ριγοῦν,
δὲν εἶμαι στὰ σωστά μου.

Χαριέδες μυστικοὶ
μοῦ λένε: μὲ ποιοὺς γνωρίζεσαι;
μὰ κ' ἄλλοι παρεκεῖ
μοῦ λένε: ποῦ ζουρίζεσαι;

Αὐτὸς μοῦ λέει πάλι:
μὲ ποιοὺς συναναστρέφεις;
μὰ μ' ἐρωτοῦνε κ' ἄλλοι:
τί κάνεις καὶ πῶς τρέφεις;

Αὐτὸς: ποῦ κοκορεύεσαι;
ἐκτενος: ποῦ λημάρις;
καὶ κἄποιοι: ποῦ κουρεύεσαι
καὶ τί καπνὸ φομαρίεις;

Καὶ κἄποιοι μυστικὸς Χαφρὸς καὶ μετμηρισμένος
μὲ σταματᾷ περιττοῦν ὑπὸ πυκνῆς σκιάδας,
καὶ μ' ἐρωτᾷ περίεργος ἂν εἶμαι παντεμεμένος,
καὶ τί φρονῶ, βρέ Φασουλή, γιὰ τὰς Ἀρκακιδάδας.

Κι' ἄλλος ποῦ λές μὲ σταματᾷ
καὶ θυμαμένος μ' ἐρωτᾷ:

Τί γιὰ τὰ μῦμιπλα καὶ σὺ νομίζεις τοῦ Μπενάκη;
κ' ἄλλος μοῦ λέει: τί φρονεῖς περὶ Μαρκαντωνακί;

Φ.— Τί Χαριέδες ἔγρηκαν τώρα,
τί συνομοτῶν πληθώρα
μὲς στὸν τόπον τῆς εὐδίας.

Κότταξέ τους, Περικίετο,
πῶς πλανῶνται μὲ σπιλέτο
καὶ μὲ σκοτεινοὺς μακνύδας.

Τί τρώμε; εἶναι βράδου,
καὶ μέσα στὸ σκοτάδι
βλέπω κ' αὐτοὺς κ' ἐκτείνους
ὡς εἶδος Καπουκίους.

Ἰππότα τῆς Ὀμίγλης ἐφύτρωσαν ξανά,
μακνύδα, ντομινά,
μάσκαις καὶ προσωπίδες,
καὶ κορτερας λεπίδες.

Αἴμ' Ἀρμοδιῶν ρεῖσι
σὲ φλέβας ἀποστράτων,
ποῦ σφίγγουν τάντερά των.

Βρὲ σὰς καταργηροῦ,
τί κἄνετ' ἐδῶ πέρας;
κακὴ ψυχρὴ μαὶς μέρα.

Πάλιν πλεκτάναι, δόλοι,
κ' εἰν' ἔλλογινοτες εἰσι
κ' ἔχθροι τῆς Ἀνορθώσεως.

Καὶ μὲ συνομοσίας
παρενογλοῦν Μεσοσίας
κοινῆς ἀπολυτρώσεως.

Ὅρὲ τί γίνεται μ' αὐτοὺς... μεγάλη συμφορά τους!...

Χαριέδες μυστικοὶ φρουροῦν
καὶ πρὸ παντὸς ἐπιτηροῦν
διαθεσίμους μερικοὺς καὶ γέροὺς ἀποστράτους.

Τί τρώμε; καὶ τί φρίκη!..
αὐτὸς μὲ δεκανίκι
κουτσοὺς συνομοτεῖ.

Κι' αὐτὸς γιὰ συμβολὸ του
τὸ μιζομάντυλό του
γυθὴ μέρων κρατεῖ.

Θεοῦλη μου, τί τρώμε;..
καθίνας Ἀστυνίμους
τοὺς παρακολουθεῖ
τὴν μέρα καὶ τὸ βράδου,
στὸ φῶς καὶ στὸ σκοτάδι
τῆς νύκτας τὸ θάδι.

Προχωρεί φοβερός έλλοχώντων χορός.

Πιάστε διαθέσιμους,
πιάσατε κι' άποστράτους
και γέροντες έπαράτους,
πού σε καιρούς κρίσιμους
έν μέρη περιτευούση
συνωμοτοῦν με μισοί,
συνωμοτοῦν με γένεια
κάτασπρα κι' άσημένια.

Με τῆς συνωμοσίας εύρήκανε δουλεῖα
πληθικα κούλη
κι' άμπέχονες σχισμένοι
και καταλερωμένοι.

Συνωμοτοῦν — πέρ μπακκοί. —
κι' εἶδη και παρατέρη,
και πέρνον και ταμπάκο
άπό τῆν ταμπάκαρα.

Συνωμοτοῦν οἱ γέροι
και δείχνουν και αὐτάς
στον καπετάν Λευτέρη
καί' στους Άνορθωτάς
πῶς τρέβουν τό πιπέρι.

Τρέμων και φρικίων
βλέπει σκιάς σκίων,
και σε μυστηριώδη και σκούτεινά δωμάτια
ψευτομασέλας τρέξουν,
και κατά γῆς ἀσπρίζουν
συνωμοτοῦν φομάτια.

Βλέπει ασθματικούς;
βλέπει αρθριτικούς;
άμείως δεβαιώσου, δρέ Περικλῆ Κισσώτε,
πῶς είναι συνωμοτάι.

Βλέπεις κάτι γηραλέους, πού νυχθιμερόν άσθμαίουν;
τριχιμιάς έτομαίουν, τριχιμιάς περιμένουν.
Κύτταζε... κι' αὐτός ο πάσγων άταξί λοκομετρῆς
πῶς πηγαίνει πρώτος πρώτος, κι' ὅπου δῆρ κι' έκείνος τρεῖς.

Όποιοι συνωμοτάι φυλῆς προνομίουχού!..
έκείνος ξεροῦχει και κάνει γκούχου γκούχου,
έκείνος δείχνει πλάτη
μ' έκδῶρια γεμάτη,
δεντοῦξαις και τσιφῶτα.

Κι' έν τούτοις ο καιμένος
κτύπη με τῶσον μένος
τά νέα καθεστῶτα.

Κι' αὐτός ο κακομοῦρης,
πού λένε πῶς κληνήρης
πρῶ χρόνων οίκουρεῖ.

Σηκονέται φρονήτης
κι' Άρριδιός Ευφῆνης
ἀφῶδος προχῶρεῖ!

Καθένας Μαθουσάλας
ἀνίμπορος και τέλας
φαίνεται ὄλλων κῆνος.

Λένε κι' ὁ Μισοτριώτης
πῶς είναι συνωμοτής,
ἀπόστρατος κι' έκείνος.

Ἡ τροπαιοχός γῆ
ταράσσεται ζανά...
λένε και Στρατηγού
πῶς μελετοῦν καινά.

Π. — Πάμε 'στους έλλοχώντας να κάνουμε παρέα...
κι' ό διεθνής σταθμάρχης κάτω 'στον Φαληρέα,
ό Μάρκος ό Λουπέτης, άποστράτος κι' αυτός,
ουό λένε συνομήτης πώς είναι δυνατός.

Κάτι 'στον Φαληρέα κι' ό Μάρκος σκυφρεί,
γι' αυτό δέν άμφιβέλλω,
κι πρέπει δίχως έλλω
κάποιος Χαριές να πάη να τόν έπιτηρή.

Φ. — Μου φαίνεται πώς τούχει τό κλίμα μας τό σπάνιον
να κινή συνομήτην γενναίον κι' άρεσιμάνιον
καθένα γεροντάκι με κυρτωμένους όμοις,
πού πάει κούτσικ κούτσικ και σέρνεται 'στους δρόμους.

Μου φαίνεται τό κλίμα,
όπου γεννιέ τήν λιμα,
κάνει και τό καθένα κατακλητός γερόντιον
άγριώς να δρυχάται με δρυχημένον λεόντειον.

Π. — Με τό Σύνταγμα τό πάλι δολορράφοι φρικαλέοι,
με τό Σύνταγμα τό νέον έλλοχώντας γηραλέοι.
Με τό Σύνταγμα τό πάλι μυστικοί μηχανοράφοι,
με τό νέον μία πλάσις έλλοχώντας άνετραφή.

Και τεκταινείται πολλά
σε μεσονυκτίους ώρας,
και τά σχέδια χαλζ
των 'Ανορθωτών τής χώρας.

Και μήνυμα μες έρχεται σε τούτη τήν άντάρα
πως θ' άπεργήσουν άμαζαίς, πως θ' άπεργήσουν κάρρα,
κι' έγω τό θεό Σύνταγματα 'κά πέρω, μιο κάρρ,
και τραγουδώντας τό παλθρό
και τό καινούριο ρεμπελό
τά ρίγνω μες 'στό κάρρ.

Π. — Κι' έγω συνομοσίαις γερόντων άπηγών
πηγαίνω συνομήτης να γίνω κι' έλλοχών.

Φ. — Κι' έγω μες 'στα γεράματα
θέλω να κάνω πράγματα
και κουνιμάτων δράματα.

Γέρος με γέροντας βογγώ,
τρώγω νερόραστο λαπά,
και ψάλλω τήν Μαντά, Άγγώ,
περούκι μπλόγ και τά λουτά,
πλην κάποιο χέρι με κτυπή...
Π. — Είναι δικό μου, παλαές,
και πέντε χαστουκιές λαβέ.

Μιά φωνή διακηρύττει πως μας έρχεται κι' ή Κρήτη.

Θάβλουν λοιπόν κι' οι Κρητικοί... καλώς να τους δεχθούμε,
κι' όλοι μ' αυτός θα τρέξωμε να γλυκοφιληθούμε.

Θάβλουν μιά μέρα ροδαίοι
χωρίς ν' άκούσουν συμβουλή
και Νέστορα κανένα.

Κι' έμετες θα' πούμε : παπαδιά,
κέρρατε τώρα τά παιδιά
τά παραπικραμένα.

Θάβλουν έδώ καμμιάν αυή
να' ποινε τόν καιμό τους,
κι' όλοι προσμένουν τι θα' έγγ
μ' αυτόν τόν έρχμό τους.

'Θύμισαν οι προστάται των, και με καινούρια νότα
δέν έπιτρέπουν έλλαγή καμμιά 'στά καθεστώτα,
κι' ύποσχογεται σάν δυνατόι
'στην Πύλη τήν άγαπητή
πως θα' τά κάνουν θάλασσα και πάλι: σάν και πρώτα.

Οι Προστάται, πού δέν θέλουν κάστανα να μες χαρίζουν,
άρχισαν να φοβρίζουν,
Πάλι ξένοι κολαστοί
πών 'στο δόλλο τό νησι
τά νερά του να ταραξουν,
και 'στη Σοίδα του ν' άραξουν.

Δέν μες φθάνουν σκευωρία γηραλέων άποστράτων
και πολλών διαθεσίμων, πού βασίζονται νερά των,
δέν μες φθάνουν έλλοχόντες, συνομήτοι μυστικοί,
όμως έν βοή και γδούπα
καταφάνουν όσονούπω
κι' έλλοχόντες Κρητικοί.

Κι' ό Λευτέρης ό τής Κρήτης
και δικός μας Κυβερνήτης
μεταξύ των Προστατών,
τής Τουρκιάς και των Κρητών
στέκει σκεπτικώς και σκάνει
και δέν ξέρει τί να κάνει.

Νά δεχθί κι' αυτός τούς Κρήτας... πόλεμον θα προκαλέσει
και θα γίνη συμφορά,
ένθ τούτη τή φορά
έπρεπε με τούς γεϊτόνους νάχουμε μεγάλη σχέση
και να κάνουμε μετάνοιαις 'στού Σερκέτ Πασσά τό φέσι.

Τήν Βουλή να διαλύση... με κι' αυτό δέν είναι πάλι
μήτε λύσις, μήτε τέλος... θάβλουν 'στη Βουλή τήν άλλη.
Νά παραιτηθί; ... και τότε ποιά διάδοχος θα γίνη,
φρενιασμένη Ρωμηοσύνη;
Ν' άνορθώσουν δέν άφινεις, να σ' άφήσουν δέν ποθεϊς...
λοιπόν ζίντε να χαθίς.

'Η Σενέλευσις τής Κρήτης θα μες βάλη σε μπελζ
και του καπετάν Λευτέρη τήν μακίστρα του χαλζ,
ένθ τώρα κάθε σάλος, κάθε πάταγος κοπάζει,
κι' 'Αναγεννησις καθ' όλον τό Βασιλείον καλπάζει.

Βροντώσης Συνελεύσεως άκούω τήν ήχώ,
ώς έλλοχώσα φαίνεται κι' ή νήσις του Κρητός,
και τής 'Αναγεννησεως τήν σεβαστήν λέχω
έλλόγιος τήν έλλοχει τής Κρήτης πυρτός.

Και κερμασιές ποικιλιαί
μ' άλλους λόγους άγγελιαί.

'Εφημερίς Κορμηλιζ, ρόλλον από τά πιδωτα,
ένημερον καθ' άπαντα τά νέα γεγονότα,
όπου 'στον Τύπον έλληνη περιποιεί τμήρη,
κι' άξίζει κι' ύποστηρίξειν και πικαν συμμερήν.
'Επεύχεται κι' ό Φρασούλης θεμιώς με τό σωστά του
να πάη μπρός τό γέννημα πατρός προσφιλεστάτου.